

TAMMI

ELLY GRIFFITHS

SINIVIITTAINEN NAINEN

"Viiden tähden trilleri."

DAILY EXPRESS

Ruth Galloway -mysteeri

ELLY GRIFFITHS

Ruth Galloway -mysterit

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteiden reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)

Aavekentät (2015, suom. 2020)

Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)

ELLY GRIFFITHS

SINIVIITTAINEN NAINEN

Suomentanut
Anna Kangasmaa

TAMMI

HELSINKI

KATKELMAN WILLIAM SHAKESPEAREN *Macbeth*-NÄYTELMÄSTÄ

ON SUOMENTANUT YRJÖ JYLHÄ.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *The Woman in Blue*

ILMESTYI ISOSSA-BRITANNIASSA 2016.

COPYRIGHT © 2016 BY ELLY GRIFFITHS

ALL RIGHTS RESERVED INCLUDING THE RIGHTS OF REPRODUCTION

IN WHOLE OR IN PART IN ANY FORM.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNA KANGASMAA JA TAMMI 2020

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-1562-4

Giuliale

Itkeös, itkeös, Walsingham,
sun kuulen enää rienaavan,
tuli päivies tilalle synkät yöt,
rikokset hävitti pyhät työt.
Syntiin vaihdoit neitsyen,
helvetiks elon taivaisen,
toit Herran tilalle Saatanan,
siks hyvästi jää, Walsingham!

Balladi Walsinghamista,
tuntematon, 1500-luku

PROLOGI

19. helmikuuta

Cathbad ja kissa tuijottavat toisiaan. Asemia on pönkitetty koko päivä, ja nyt on edessä Waterloon taistelu. Etu on kissan puolella: ollaan sen kodissa, ja se tuntee maaston. Cathbadilla on kuitenkin druidivoimansa ja vaatimaton lahjakkuutensa lajien välisessä kommunikaatiossa. Tämän hän on perinyt irlantilaiselta äidiltään, joka tapasi puhua lokeille (ja saada niiltä vastauksiakin). Cathbadilla on omakin eläinkaveri, Thing-niminen pitbull, ja myös psyykinen yhteys Ruthin kissaan Flintiin.

Mutta tämä kissa, Chesterton, on eri maata. Flint on iso ja laiska, punaturkkinen kolli, jonka päätavoite on saada Ruth uskomaan, että se on jatkuvasti nälkäkuoleman partaalla. Chesterton sen sijaan on sulavalinjainen ja jänteikäs musta olento, joka vaaniskelee mielellään kaappien päällä ja tuijottaa Cathbadia hermostuttavan keltaisilla, pyöreillä silmillään. Cathbad on nyt ollut talon- ja kissanvahtina kolme päivää, ja tähän asti mitkään lepertelyt eivät ole tehonneet Chestertoniin. Se ei ole piitannut edes ruoasta, jonka Cathbad on sille huolellisesti punninnut Justinin ohjeiden mukaan. Kenties se elää hiirillä, vaikka se ei tosin näytä olevan perustarpeidensa orja. Cathbadista se vaikuttaa mitä suurimmassa määrin askeetikolta.

Ehdottomimman ohjeensa Justin on kirjoittanut listaan tikkukirjaimin ja alleviivannut punaisella: **Ä L Ä P Ä Ä S T Ä**

CHESTERTONIA ULOS YÖLLÄ. Joten tässä mies ja kissa nyt ovat ratkaisevan taistelun partaalla kello yhdeksän helmikuisena iltana. Chesterton tuijottaa ovea, ja Cathbad salpaa reitin liekehtivällä miekallaan. Raamatullinen viittaus tulee mieleen, koska talo sijaitsee muinaisessa pyhiinvaelluskohteessa, ja sen seinille on ripustettu *Vanhan testamentin* tapahtumia kuvaavia etsauksia. Justin, alueen kuraattori, on lähtenyt tutkimukseensa liittyvälle matkalle Knockiin, mikä on Cathbadista erittäin huvittavaa. Hän on jättänyt 1400-luvun talon – ja sitä asuttavan kissan – Cathbadin suojelukseseen.

Chesterton maukaisee käskevästi.

”Ikävä kyllä se ei käy päinsä”, Cathbad sanoo.

Chesterton vilkaisee häntä säälivästi, loikkaa kaapin päälle ja livahtaa ulos puoliavoimesta ikkunasta. Tämän takia se siis paastosi koko päivän.

”Chesterton!” Cathbad nostaa painavan salvan ja avaa oven. Kylmää ilmaa virtaa sisään. ”Chesterton! Heti takaisin!”

Talon alakerran läpi on kulku kirkkoon, joten kerros toimii eräänlaisena katettuna yhdyskäytävänä. Kirkkovaen on kuljettava päämakuuhuoneen alitse päästäkseen St Simeon’siin. Käytävän seinässä on jopa kätevä syvennys, jonne arkunkantajat voivat laskea taakkansa. Talon taka-ovesta pääsee suoraan hautausmaalle. ”Se ei varmaan haittaa sinua”, Justin sanoi, ”etkös sinä tykkää juuri sellaisesta.” Vaikka Cathbad kieltämättä pitää hautausmaista siinä missä muistakin yhteisöllisistä palvontapaikoista, Walsinghamin St Simeon’sin tuvassa on jotenkin epämiellyttävää olla. Tunne ei johdu kissan läsnäolosta eikä vanhan talon öisistä narinoista ja kolahduksista. Pikemminkin koko paikalla riippuu niin painostava suru, että ensimmäisenä

iltana Cathbadin oli pakko kutsua ympärilleen suojeleksen kehä ja soittaa kumppanilleen Judyille monta kertaa.

Juuri nyt häntä ei pelota. Hän on vain huolissaan kissasta. Hän kävelee kirkkoon vievää polkua kissan perään huudellen. Kuura ratisee jalkojen alla.

Sitten hän näkee jotain. Muurin kauimmaisessa päässä kylpee valkeana kuunvalossa hautakivi, ja sen vieressä seisoo nainen valkoisessa kaavussa ja liehuvassa sinisessä viitassa. Kun Cathbad lähestyy, nainen katsoo häntä. Kasvoja valaisee jokin luonnollista valoa voimakkaampi. Ne näyttävät kovin kauniilta, ja samaan aikaan niin kovin surullisilta, että Cathbad tekee ristinmerkin.

”Voinko auttaa jotenkin?” Cathbad huutaa. Ääni kaikuu hautakivissä ja pimeydessä. Nainen hymyilee suloisesti ja surumielisesti, puistaa päätään ja lähtee hyvin nopeasti kulkemaan hautakivien lomassa muurin porttia kohti.

Cathbad seuraa, mutta äkkiä hänet tyrmätään täydellisesti. Chesterton on loikannut kimppuun marjakuusen takaa, missä se mitä ilmeisimmin on lymynnyt yksinomaan tätä tempausta hautoen.

1

Rikoskomisario Harry Nelson saa tiedon matkallaan töihin. ”Naisen ruumis löydetty ojasta Walsinghamin läheltä. VRY tarvitaan paikalle.” Tehdessään käsijarrukäännöstä hän tiedostaa ristiriitaiset tunteensa. Toki hän on pahoillaan, että nainen on kuollut, mutta hän ei voi olla tunteematta muutakin, pientä innostuksen kihinää ja helpotusta siitä, että säästyi aamun kokoukselta, jossa oli määrä keskustella edellisen kuukauden tavoitteista ylitarkastaja Gerald Whitcliffen kanssa. Nelson johtaa VRY:tä, vakavien rikosten yksikköä, mutta tosiasiaassa vakavat rikokset ovat harvassa King’s Lynnissä ja lähiseudulla. Ja sehän on sinänsä hyvä – Nelson myöntää käynnistäessään sireenin ja kaahatessaan aamuruuhkan läpi – mutta tekee työstä vähän tylsää. Toki Nelson on urallaan ehtinyt saada oman osansa vakavistakin rikoksista – vain muutama kuukausi sitten häntä ammuttiin, ja hän olisi saattanut menettää henkensä, ellei hänen ylikonstaapelinsa olisi ampunut roistoa. Mutta pikkurötöksiä on ihan riittämiin: vähäisiä varkauksia ja huumerikoksia, ja pettyneitä pyörävarkauksien uhreja, joiden kohtaloa ei ole kelpuutettu *Crimewatch*-rikosohjelmaan.

Nelson soittaa ylikonstaapeleilleen, Dave Cloughille ja Tim Heathfieldille, ja käskee heidät rikospaikalle. Vaikka molemmat vastaavat vain ”Selvä, pomo”, Nelson kuulee innostuksen heidänkin äänessään. Jos ylikonstaapeli Judy Johnson olisi mukana, hän huomauttaisi, että kyse on

inhimillisestä tragediasta. Judy on kuitenkin äitiyslomalla, joten testosteroni rellestää poliisiasemalla.

Käännyttyään kulmasta Nelson näkee välkkyvät valot. Ruumiin löytöpaikka on Fakenham Roadilla noin puolentoista kilometrin päässä Walsinghamista. Tie on kapea ja molemmin puolin pensasaitojen reunustama. Kaksi partioautoa ja kuolemansyyntutkijan pakettiauto kaventavat sitä entisestään. Kuten usein maaseudulla, Nelson tuntee ahtaanpaikankammosa heti astuessaan ulos autosta. Korkeiden, vihreiden lehvämuurien välissä tuntuu kuin olisi kaivon pohjalla, ja harmaa taivaskin vyöryy päälle. Jalkakäytävällä katulamppujen alla olisi paljon parempi.

Paikallispoliisin konstaapelit astuvat syrjemmälle. Poliisin patologi Chris Stephenson on ojassa ruumiin luona. Hän vilkaisee Nelsonia ja hymyilee leveästi ikään kuin tapaamispaikka olisi mitä viehättävin.

”Amiraali Nelson itsekö siinä?”

”Hei, Chris. Mikä tilanne?”

”Nainen, vähän päälle kaksikymppinen. Näyttää olevan kuristettu. Kuolonkankeus on tullut, mutta yö oli kylmä. Sanoisin, että hän on ollut tässä kahdeksasta kymmeneen tuntia.”

”Mitä hänellä on päällä?” Nelson näkee pitkän, valkoisen kaavun ja jonkinlaisen sinisen viitan. Vaatetus näyttää naamiaisasulta. Hänelle tulee mieleen Cathbad, jonka lempivaate on druidinviitta. ”Sekä hengellinen että käytännöllinen”, Cathbad oli kerran kuvaillut sitä Nelsonille.

”Yöpaita ja aamutakki”, Stephenson sanoo. ”Ei oikein riittävä ulkoiluvaatetus helmikuisessa yössä.”

”Onko hänellä tohvelit jalassa?” Nelson näkee vilauksen paljasta jalkaa ja jotain valkoista jalan päässä.

”Joo, sellaiset, joita saa ilmaiseksi kylpylöistä ja muualta”, sanoo Stephenson. Hän varmaankin tietää sellaisista paikoista yhtä sun toista. ”Nekään eivät tunnu passeleilta jalkineilta niityille.”

”Jos tohvelit ovat vielä jalassa, niin hänet on varmaankin laskettu ojaan pikemmin kuin pudotettu.”

”Totta turiset, päällikkö. Sanoisin, että ruumis on aseteltu tänne jokseenkin huolella.” Stephenson näyttää muovipussia, jonka sisällä on jotain. ”Tämä oli hänen rintansa päällä.”

”Mikä se on? Kaulakoruko?”

Stephenson nauraa. ”Ja minä kun luulin sinua paavifaniksi. Arvon amiraali, nämähän ovat rukoushelmet.”

Rukoushelmet. Nelsonin äidillä on Lourdesista tuodut puiset rukoushelmet ja hän lausuu ruusukkorukouksen joka ilta. Nelsonin siskot, Grainne ja Maeve saivat rukoushelmet lahjaksi ensimmäisen ehtoollisen jälkeen. Nelson ei saanut, koska oli poika.

”Pistä pussiin”, Nelson sanoo, vaikka rukoushelmet ovat jo muovisessa todistepussissa. ”Ne ovat tärkeä todiste.”

”Selvä pyy, päällikkö.”

Nelson suoristautuu. Hän on kuullut auton äänen ja veikkaa, että Clough ja Tim ovat saapuneet. Sitä paitsi hän on saanut tarpeekseen Chris Stephensonista ja tämän ivalisesta hyväntuulisuudesta.

Ylikonstaapelit ovat tulossa Nelsonin luo. Kumpikin on pitkä ja tumma, ja heitä on kuvattu (ei toki Nelsonin toimesta) komeiksi, mutta siihen yhtäläisyydet tyrehtyvätkin. Clough on valkoinen ja Tim on musta, mutta on heissä muitakin eroja. Raskasrakenteisella Cloughilla on yllään hiihtotakki ja farkut. Hän katselee ympärilleen varsin innostuneena, ja hänellä on kädessään puoliksi syöty bageli. Tim on pidempi ja hoikempi, ja pitkässä mustassa

takissaan ja solmitussa kaulaliinassaan hän näyttää poliitkolta tehdasvierailulla. Hänen ilmeensä ei paljasta mitään.

Nelson selittää tapauksen tiedot heille nopeasti. Hän kutsuu paikallispoliisin heidän luokseen, ja tämä kertoo, että ruumiin löysi aamulla koiraansa kävelyttänyt nainen. ”Pieni koira oli mennyt ojaan ja... tuota... retuuttanut vainajaa.”

”Jos hän on yövaatteissa, niin hän saattaa olla Sanctuaryn potilaita”, Tim sanoo.

Nelson on miettinyt samaa. Ajatus tuli mieleen hänen nähtyään vohvelikankaiset tohvelit. Sanctuary on narcomaaniien kuntoutukseen erikoistunut yksityissairaala. Koska monet asiakkaista ovat tunnettuja henkilöitä (tosin eivät Nelsonille), korkeiden muurien suojaamaa klinikkaa ympäröi salamyhkäisyyden ja huumeorgioista kertovien huhujen verho. Sairaala on melko lähellä, noin puolen-toista kilometrin päässä niittyjen takana.

”Hyvin ajateltu”, Nelson sanoo. ”Voitte Cloughin kanssa hetken päästä lähteä sinne kysymään, onko potilaita kateissa.”

”Foxy O’Hara on kuulemma siellä parhaillaan”, Clough sanoo ja nielaisee viimeisen bagelinpalasen.

”Kuka?”

”Onhan sinun täytynyt kuulla hänestä. Hän oli *Pelastakaa julkuissa* juuri ennen joulua.”

”Höpö, höpö, Cloughie.” Nelson kääntyy puhumaan Chris Stephensonille, joka on noussut ojasta ja riisuu haalariaan. ”Oliko sinulla meille vielä jotain? Löytyykö aamutakista kätevä nimilappu?”

”Ei, mutta se on hyvää laatua. Hintava. John Lewisiltä.”

”Sanctuary ei ole mikään halpa paikka”, Nelson sanoo. ”Sieltä kannattaa varmaan kysyä ensimmäiseksi.”

”Anteeksi, sir.” Yksi paikallispoliisin konstaapeleista puhuttelee Nelsonia hermostuneena ja kunnioittavasti. ”Täällä on mies, joka haluaa jutella. Hän vaikuttaa vähän kahjolta, mutta väittää olevansa tuttuja.”

”Cathbad”, Clough sanoo ympärilleen katsomatta.

Hän arvaa oikein. Nelson näkee Cathbadin seisovan poliisiteipin takana tavaramerkkikaapunsa yllään. Merkillistä ja hiukan huolestuttavaa, että hän ajatteli tätä vain hetkeä aiemmin. Hän menee Cathbadin luo.

”Cathbad, mitä sinä täällä teet?”

”Olen talonvahtina Walsinghamissa.”

”Entä Judy? Jätitkö hänet yksin vastasyntyneen kanssa?”

”Ensinnäkin Miranda on jo yli kahden kuukauden ikäinen ja hän on vanha sielu. Ja toisekseen Judy meni lasten kanssa vanhempiensa luo.”

”Se ei selitä, miksi sinä olet rikospaikalla.”

”Oliko löytämälläne naisella yllään sininen viitta?”

Nelson astuu askeleen taaksepäin. ”Millä perusteella arvelet, että löytämämme ruumis olisi naisen?”

Nelson arvelee saavansa kuulla henkisistä energioista ja kosmisista värähtelyistä, mutta sen sijaan Cathbad vastaa: ”Maitomies puhui siitä. He ovat hyödyllistä väkeä. Heräävät ja ovat liikkeellä varhain. Ja huomaavat kaikenlaista.”

”No mistä sinä sitten viitan keksit? Sellaista se saakelin maitomies ei takuulla nähnyt.”

Cathbad henkäisee ulos. ”Se on siis hän.”

”Mitä sinä oikein meinaat?”

”Talosta, jota vahdin, näkee hautausmaalle.” Kuinkas muuten, Nelson ajattelee. ”Eilen illalla näin naisen seisovan siellä. Ja hänellä oli yllään valkoinen kaapu ja sininen viitta.”

”Mihin aikaan se oli?”

”Suunnilleen yhdeksältä.”

Nelson nostaa teippiä. ”Tulepa tälle puolelle.”

Rikospaikkatutkijat ovat saapuneet. Paperihaalareissaan ja maskeissaan he näyttävät ulkoavaruuden vierailta, jotka ovat tulleet valtaamaan uneliasta norfolkilaiskylää. Cathbad ja Nelson pysähtyvät katsomaan, kun naisen ruumis nostetaan hitaasti ojasta. Ruumis on peitetty lakanalla, mutta kun paareja kannetaan ohi, molemmat näkevät lakanan alta pilkottavan kuraisen, sinisen kankaan. Cathbad tekee ristinmerkin, ja Nelson on seurata esimerkkiä.

”Tiedättekö, kuka hän on?” Cathbad kysyy.

”Hän oli yövaatteissa”, Nelson sanoo. ”Sinun ’viittasi’ on aamutakki. Clough ja Heathfield ovat menossa Sanctuaryyn.”

”Arveletko, että hän on Sanctuaryn potilaita?”

”Se on yksi tutkintalinja.”

Ulkoavaruuden vieraat ovat pystyttäneet telttamaisen rakennelman ojan ylle. Häätätilanteen ilmapiiri on vähitellen haihtunut ja tilalle on tullut tyynen määrätietoista aherrusta.

”Menen nyt vielä kertomaan tästä pojille”, Nelson sanoo. ”Kun olen saanut hommat täällä valmiiksi, tulen juttelemaan kanssasi siitä, mitä näit illalla. Missä on se talo, jota olet vahtimassa?”

”Sen nimi on St Simeon’sin tupa, ja se on kirkon vieressä.”

”Minulla ei mene kauan.”

”Ajalla ei ole merkitystä”, Cathbad sanoo ylväästi. Mutta sanat kaikuivat tyhjiin ilmaan.

Ruth Galloway kuulee ojasta löydetystä ruumiista vasta töissä. Hän kyllä kuunteli radiota autossa, mutta kun yrittää

samalla saada viisivuotiaan tyttären ajoissa esikouluun, niin ohjelmasta jää melko epäselvä mielikuva. ”Kate, tuliko koululaukku mukaan?” ”Ja seuraavaksi Gary kertoo meille urheilu-uutiset...” ”Näetkö missään parkkipaikkaa?” ”Päivän mietelauseen lukee pastori...” ”Nopeasti nyt, rouva Mannion odottaa jo. Äiskä rakastaa sinua. Nähdään pian.” ”...kylmiä tuulia erityisesti itärannikolla...” Jos kuolleena löytynyt nainen edes pääsi päiväkatsaukseen, niin Ruth ei ainakaan huomannut. Vasta sitten, kun hän istui pöydän ääressä kahlaamassa läpi sähköpostiviestejä ennen päivän ensimmäistä seminaaria, laitoksen johtaja Phil Trent vaelsi luvatta hänen työhuoneeseensa ja kysyi, oliko hän ”kuullut viimeisimmästä tragediasta”.

”En. Mitä on tapahtunut?”

”Naisen ruumis löydettiin ojasta Walsinghamin läheltä. Siitä kerrottiin paikallisuutisissa.”

”Meni jotenkin ohi.”

”Luulin, että sinulla on kuuma linja pollareille.”

Phil on kateellinen Ruthin roolista poliisin erityisasiantuntijana, ja toisinaan Ruthista on hauska kiusata häntä vihjailemalla korkean tason kokouksista ja huippusalaisista muistioista, mutta tänä aamuna Ruth ei jaksaa.

”Ei kuulosta tapaukselta, jonka kanssa minä joutuisin tekemisiin. Ellei ojasta samalla löytynyt rautakautista luurankoa.”

”Niinpä kai.”

Ruth kääntää katseensa takaisin ruutuun. Phil jää ovelle roikkumaan hetkeksi, mutta haihtuu lopulta ja jättää Ruthin rauhaan sähköpostin pariin. Postilaatikossa on tavallinen kokoelma tieteellisten kustantajien mainoksia, laitoksen tiedotteita ja opiskelijoiden pyyntöjä saada lisäaikaa esseiden palauttamiseen. Ruth poistaa ensimmäisen

ja toisen ryhmän viestit. Hän on ryhtymässä vastaamaan kolmannen ryhmän viesteihin, kun hän huomaa yhden, joka ei kuulu näistä mihinkään. Aiheena on ”Pitkästä aikaa”, mikä on joko kiehtovaa tai huolestuttavaa mielen-tilasta riippuen. Tällä hetkellä Ruthin mielentila on suunnilleen vaihtoehtojen puolessavälissä. Hän avaa viestin.

Hei, Ruth,

tässä kirjoittelee Hilary Smithson Southamptonista. Muistatkohan minua vielä? Aika menee niin nopeasti. Olen kuullut, että olet Norfolkissa ja teet hienoa uraa. Olen tulossa ensi viikolla Norfolkkiin yhdelle kurssille Walsinghamissa, ja mietin, ehtisitkö tavata. Tarvitsin neuvoa eräässä kinkkisessä jutussa. Ja olisi tietenkin ihana nähdä. Vastausta odotellen, ystävällisin terveisin

Hilary

Ruth tuijottaa näyttöruutua. Walsingham tulee vastaan jo toisen kerran samana aamuna, ja kuten Nelson aina sanoo, sattumia ei ole olemassa.

2

Sanctuary on vaikuttava, viktoriaaninen rakennus, joka sopisi paremmin nokiseen kaupunkikuvaan kuin Norfolkian maaseudulle. Puiden ja loivien kukkuloiden pehmentämässä maisemassakin se näyttää kaupungintalolta tai rautatieasemalta, joka on jotenkin tupsahtanut keskelle niittyä.

Clough on kuitenkin vaikuttunut. ”Onpa hieno paikka. Näyttää ihan kartanolta.”

”Pikemminkin vankilalta”, Tim sanoo.

He ovat pysähtyneet sähköisen portin eteen, mutta ennen kuin Tim ehtii sanoa mikrofoniin mitään, portti avautuu äänettömästi.

”Vankilaksi ei ole kaksiset turvajärjestelyt”, Clough sanoo.

Tim ei sano mitään. Itse asiassa kummallakin on veli, joka on istunut vankilassa, mutta Timillä ja Cloughilla ei ole tapana puhua sukulaisistaan. Tim työntää vaihteen päälle, ja he lähtevät ajamaan talolle leveää soratietä pitkin. Pääovelle johtavat leveät portaat, ja suoraan heidän edessään on täydellinen ruohoympyrä suihkulähteineen. Missään ei näy ketään.

He jättävät auton portaiden juureen piittaamatta vierailijoiden pysäköintialueelle ohjaavasta kyltistä. Tim painaa ovikelloa, ja nyt ääni vastaa kaiuttimesta. Hän on tuskin ehtinyt sanoa ”poliisi”, kun kaksoisovet jo avautuvat.

Sisällä näyttää selvästi enemmän hotellilta kuin vankilalta. Aateliskartanon eteishallia muistuttavassa tilassa on hirviömäinen kivitakka ja pyöreä pöytä, jota koristaa vahaomainen kukka-asetelma. Kaappikello tikittää painokkaasti, synkät öljymaalaukset tuijottavat seiniltä. Hallissa on jopa vastaanottotiski, jonka takana seisova nainen väläyttelee heille hampaitaan.

”Miten voin auttaa?”

Tim näyttää poliisikorttiaan. ”Haluaisin puhua johtajan kanssa.” Tim ja Clough sopivat autossa, että Tim johtaa kuulustelua. Clough seisoo tukena Timin olan takana.

Vastaanottoapulainen katsoo heitä hermostuneesti. ”Eli tohtori McAllisterin.”

”Voisimmeko siis keskustella herra McAllisterin kanssa?” Tim kysyy.

”Tohtori McAllister on nainen. Kysyn, onko hän vapaana.” Vastaanottoapulainen nostaa luurin. Clough mutisee: ”Sinun pitäisi vähän varoa noita seksistisiä oletuksia, Tim.”

”Suksi kuuseen”, Tim vastaa huuliaan liikuttamatta.

Tohtori McAllister saapuu nopeasti. Hän on viehättävä keski-ikäinen nainen, jolla on lyhyet, ruskeat hiukset ja pelottavat, kapealinssiset silmälasit. Hän ohjaa heidät nahkasohvalle takan ääreen. Tim oli aikeissa ehdottaa rauhallisempaa paikkaa, mutta töihinsä uppoutunutta vastaanottoapulaista lukuun ottamatta aulassa on yhtä autiota kuin pihallakin, joten hän luopuu ajatuksesta.

”Mistä oikein on kysymys?” Tohtori McAllister lähtee heti viemään keskustelua. Hän silittää takkinsa helmoja suoraksi ja kohentaa silmälasien asentoa.

”Onkohan teiltä ketään potilasta kateissa?” Tim kysyy.

”Miten niin ’kateissa?’”

”Eiköhän kysymys ole aika selvä”, Clough sanoo. ”Onko kukaan karannut täältä?”

”Ei tämä ole mikään vankila. Tämä on sairaala”, tohtori McAllister sanoo.

”Onko sairaalasta siis kadonnut potilasta?” Tim kysyy.

”Potilaat saavat tulla ja mennä niin kuin haluavat. He kirjautuvat hoitoon omasta tahdostaan.”

”Kirjautuiko kukaan eilen ulos?”

”Ei tietääkseni”, McAllister sanoo.

”Eli kaikki ovat siellä, missä pitääkin.”

”Lääkärit eivät vielä ole käyneet kierroksella, joten en voi olla sataprosenttisen varma.”

”Asia on nimittäin niin”, Tim sanoo ja kumartuu McAllisterin suuntaan luottamuksellisesti, ”että olemme löytäneet ruumiin.”

”Ruumiinko?”

”Niin, naisen, jolla oli yllään yövaatteet. Vaatetuksen takia meille tuli mieleen, että hän voisi olla joku potilaistanne.”

”Mutta eihän se ole mahdollista.”

”Luulin, että potilaat saavat tulla ja mennä niin kuin haluavat”, Clough sanoo.

”Niin saavatkin”, McAllister sanoo ja mulkaisee Cloughia. ”Mutta emme päästäisi ketään lähtemään pelkässä yöpuvussa. Ja kuten sanoin...”

Valkoisen takin tasku alkaa väristä. Kankaan läpi näkyy vilkkuva, punainen valo.

”Joku taitaa kaivata sinua”, Tim sanoo.

Tohtori McAllister vetää puhelimen esiin ja käy lyhyen keskustelun yksitavuisin sanoin. Sitten hän nousee. ”Anteeksi, hyvät herrat.”

Clough ja Tim vilkaisevat toisiaan ja nousevat lähteäkseen hänen peräänsä.

Ruth Galloway selvittää surmattujen naisten kohtaloa.

Uskonnollisuudesta tunnetussa kylässä nähdään siniviittaisen Neitsyt Marian ilmestys, ja seuraavana päivänä hautausmaan kupeesta löytyy sinisiin pukeutunut, surmattu nainen. Kun yliopistoaikainen ystävätär kutsuu Ruth Gallowayn paikalle ja kertoo saaneensa naispappeja uhkailevia kirjeitä, tapaukset kietoutuvat toisiinsa.

Pitkäperjantain kärsimysnäytelmän lähestyessä uhkaajan uskonnollinen kiihko kiihtyy verenhimoksi, ja Ruth ja komisario Harry Nelson joutuvat yhdistämään voimansa selvittääkseen syyllisen, ennen kuin seuraava nainen kuolee.

”Kiehtova yhdistelmä huumoria, historiallisia yksityiskohtia ja kerrassaan lumoavia henkilöihahmoja.” **FINANCIAL TIMES**

”Kannattaa tutustua Elly Griffithsiin.” **APU**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1562-4